

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

B. T. H.

zast. Markem Sedlákem,
advokátem se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 01. 2019, č.j. MV-152493-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

- 1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) rozhodnutím ze dne 13. 11. 2018, č. j. OAM-12346-8/TP-2018, podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) zamítlo žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území, neboť je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek s ohledem na to, že se žalobkyně dopustila skutku právně kvalifikovaného jako padělání a pozměnění veřejné listiny. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), výrok napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 11. 2018, č. j. OAM-12346-8/TP-2018, změnila tak, že řízení o žádosti se dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona cizinců usnesením zastavuje, neboť žalobkyně podala opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítá, že ust. § 169r/1 písm. e) z. č. 326/1999 Sb., podle kterého bylo řízení o její žádosti zastaveno, je protiústavní, protože porušuje čl. 36/1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), podle kterého se každý může stanoveným postupem domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Rozhodnutí žalované je proto nezákonné.
3. Žalobkyně má za to, že je v rozporu s uvedeným ustanovením Listiny, aby žalobkyně nemohla podat opakovaně stejnou žádost pouze proto, že o dřívější totožné žádosti již bylo rozhodnuto. To je na místě pouze v případě, že by o dřívější žádosti bylo rozhodnuto kladně, což by založilo překážku věci rozhodnuté, kdy stejné právo nemůže být přiznáno dvakrát. Jiná situace je v případě, že o dřívější žádosti bylo vydáno zamítavé rozhodnutí nebo řízení bylo zastaveno. Neexistuje žádný ústavně konformní důvod, proč by v tomto případě cizinec stejnou žádost nemohl podat znovu bez toho, že by uváděl nové skutkové okolnosti nebo důkazy.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla: *„Komise neshledala v odvolacích námitkách odvolatelky nové skutečnosti, které by nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti o trvalý pobyt. Z odvolacích námitek odvolatelky je zřejmé, že odvolatelka pouze fakticky pokračuje s uváděním odvolacích námitek proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 3. 2018, č. j. OAM-17259-39/TP- 2013, jimž byla zamítnuta její předchozí žádost o povolení k trvalému pobytu sp. zn. OAM- 17259/TP-2013 z důvodu uvedeného v ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Za novou skutečnost ve smyslu ustanovení, jež by odvrátila zastavení řízení vedeného s odvolatelkou ve smyslu ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, však nelze považovat jinou právní argumentaci odvolatelky, ale toliko nové skutkové okolnosti v poměrech odvolatelky. Odvolatelka však v současném řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu neoznačila žádné nové skutkové okolnosti v jejich poměrech.“*
5. V souvislosti s výše uvedeným pak žalovaná citovala z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2018, č. j. 22 A 170/2016-33: *„Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že těmito „novými skutečnostmi“ mohou být pouze nové skutkové okolnosti v poměrech žadatele a nikoliv jiná právní argumentace, kterou je zpochybňována zákonnost předchozího rozhodnutí o dříve podané žádosti žalobce, a to bez ohledu na její důvodnost. Žalobce se ve správním řízení v podstatě domáhal počínaje doplněním odvolání revize právního závěru správního orgánu učiněného v pravomocně skončeném řízení. Možnost cizince požádat po předchozím zamítnutí jeho žádosti opětovně o povolení k trvalému pobytu na základě nových skutečností však nelze*

volně zaměňovat s opravnými prostředky podle správního řádu, kterým je korekce nezákonností správních rozhodnutí vyhrazena.“

6. S těmito názory žalované ani se závěry Krajského soudu v Ostravě žalobkyně nesouhlasí. Aby byl zachován smysl čl. 36/1 Listiny, musí mít každý možnost opakovaně podat totožnou žádost, které dříve nebylo vyhověno, nejen v případě, že může uvést nové skutkové okolnosti a důkazy, ale i v případě, kdy se skutkově a důkazně nic nezměnilo, ale změnila se rozhodovací praxe správního orgánu, popřípadě existuje nová judikatura správních soudů. V souladu se smyslem tohoto článku je i možnost podat opakovanou žádost, která je skutkově a důkazně totožná, avšak je opřena o novou právní argumentaci.
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že pokud je ust. § 169r/1 písm. e) zákona omezením práva žalobkyně zaručeného v čl. 36/1 Listiny, je rovněž v rozporu s čl. 4/4 Listiny, protože nešetří podstatu a smysl tohoto základního práva a není vůbec zřejmé, k jakým ústavně konformním účelům je určeno.
8. Žalobkyně dále namítla, že na její věc se vztahuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 04. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen Směrnice). Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a věc se týká jejích práv na svobodu pobytu a pohybu. Z žádného ustanovení Směrnice nevyplývá, že by práva vyplývající ze Směrnice mohla být upřena nebo omezena pouze na základě toho, že rodinný příslušník občana EU v době podání žádosti o „pobytovou kartu“ měl pravomocné zamítavé rozhodnutí o totožné předchozí žádosti. Ze Směrnice tedy pro žalobkyni vyplývá právo podat na území ČR opakovaně žádost o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU bez ohledu na to, že o její předchozí totožné žádosti o trvalý pobyt bylo vydáno pravomocné zamítavé rozhodnutí. Do práva zaručeného Směrnicí může být zasaženo pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví podle kapitoly VI Směrnice, což však není případ žalobkyně. Důvod, pro který bylo řízení zastaveno, však nelze podřadit pod žádný z důvodů pro nevyhovění žádosti uvedených ve Směrnici. Ust. § 169r/1 písm. e) zákona, je v rozporu i se Směrnicí.
9. Ust. § 169r/1 písm. e) zákona je dle žalobkyně rovněž v rozporu se Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, vyhlášenou ve Sbírce zákonů pod č. 98/1984 Sb. (dále jen Smlouva). Podle čl. 1 Smlouvy mají mít občané Vietnamu volný přístup k orgánům České republiky, aby chránili svá rodinná práva. Žádost žalobkyně, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, se ve své podstatě týká rodinného soužití s dítětem na území ČR. Věc tedy musí být posuzována rovněž z hlediska čl. 1 Smlouvy. Žalobkyně tedy musí mít volný přístup k podání žádosti, aby chránila svůj rodinný život, bez ohledu na to, že její dřívější žádost byla pravomocně zamítnuta.
10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítá námítky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. MV-152493-4/SO-2018, zpochybňovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyni ze strany Ministerstva vnitra nebylo nezákonně zabráněno v podání její opakované žádosti o povolení k trvalému pobytu a Ministerstvo vnitra tuto její žádost přijalo dne 4. 9. 2018 pod sp. zn. OAM-12346/TP-2018. Vzhledem k tomu, že si žalobkyně v době podání výše uvedené žádosti musela být vědoma toho, že její žádost musí splňovat podmínky pro vyhovění, tj. musí být řádně doložena zákonnými náležitostmi a nesmí existovat důvod pro zamítnutí žádosti či zastavení řízení, bylo na ní, aby v opakovaně podané žádosti uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti, což však neučinila. Za situace, kdy žalobkyně při podání opakované žádosti zůstala pasivní v tom, aby uvedla Ministerstvu vnitra novou skutečnost, jež by odvrátila postup ve smyslu ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona, je zřejmé, že si žalobkyně sama nese následky své pasivity. Žalobkyně měla v řízení možnost podat odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, čehož využila, a žalovaná se jejím odvoláním zabývala, přičemž dospěla k závěru, že na žalobkyni dopadá dle platného právního řádu České republiky důvod pro zastavení řízení dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona. Žalobkyně tedy nebyla zkrácena na svých procesních právech. Ze žaloby nevyplývá, jaká procesní práva žalobkyně měla být porušena, když naopak ze spisového materiálu je zřejmé, a jak již žalovaná výše popsala, že došlo k přijetí žadatelčiny opakované žádosti, doplnění materiálu o skutková zjištění (podklady svědčící o opakovanosti žádosti), žalobkyně byla v rozhodnutí Ministerstva vnitra poučena o odvolání a žalovaná vydala rozhodnutí ve věci odvolání.
12. Žalobkyně tak měla možnost prokázat splnění podmínek pro získání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie již v řízení o její žádosti pod sp. zn. OAM-17259/TP-2013, avšak žalobkyně nebyla úspěšná, neboť tehdy nesplnila všechny podmínky pro kladné vyřízení její žádosti. Je tedy zřejmé, že žalobkyně svůj požadavek na získání pobytového statusu rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatnila v její žádosti pod sp. zn. OAM-17259/TP-2013 a Ministerstvo vnitra se tímto zabývalo, avšak nebylo možné žalobkyni vyhovět pro nesplnění všech zákonných podmínek. V nyní projednávané žádosti bylo na žalobkyni, aby novou skutečností zvrátila předchozí důvod pro zamítnutí žádosti, což však žalobkyně neučinila, tudíž nemohla být úspěšná v řízení.
13. Žalovaná má za to, že institut zastavení řízení při zjištění opakované žádosti ve smyslu ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona, kdy správní orgán zastavením řízení reaguje na jednání cizince, kdy tento neuvede nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti, mj. slouží k tomu, aby nedocházelo k zahlcování řízení o pobytová oprávnění z předchozího řízení neúspěšnými cizinci, kteří se touto cestou snaží toliko legalizovat si svůj pobyt na území, k čemuž využívají a předkládají stále stejné skutečnosti, jež již dříve byly správními orgány posouzeny v souhrnu s dalšími relevantními skutečnostmi jako nedostačující pro získání pobytového oprávnění. Institut zastavení řízení slouží k ukončení řízení v případech, kdy existuje překážka pro meritorní posouzení věci. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona představuje ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu další důvod stanovený zákonem, pro který lze zastavit řízení.
14. Institut zastavení řízení při zjištění opakované žádosti, kdy správní orgán v reakci na jednání cizince, kdy tento neuvede nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dříve podané žádosti, není zastoupen pouze v zákoně o pobytu cizinců, ale např. v ustanovení § 10a odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti poukazuje žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009–64:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon č. 283/1991 Sb., o azylu, pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

15. Na okraj žalovaná upozorňuje např. na právní úpravu v ustanovení § 18 odst. 10 zákona č. 139/2002 Sb. o pozemních úpravách a pozemkových úradech, ve znění pozdějších předpisů, jež stanovuje omezení pro opakovaně podanou žádost na 2 roky, resp. 5 let.
16. Žalovaná poznamenala k ochraně práv žalobkyně, že podanou žalobou mohla žalobkyně usilovat o případný soudní přezkum toho, zda žalovaná nezákonně nepřipustila z její strany uvedenou novou skutečnost v jejím případě. Skutečnost, že žalobkyně neuvedla v žalobě žádnou novou skutkovou okolnost, kterou by dle jejího tvrzení žalovaná nezákonně nepřipustila, dle žalované rovněž svědčí tomu, že na straně žalobkyně žádná nová skutečnost, jež by nebyla předmětem řízení o jí dříve podané žádosti, neexistovala. V případě, že by skutečně existovala nová skutečnost, kterou by žalovaná nezákonně nepřipustila či přehlédla, žalobkyně by se mohla domoci soudní ochrany, tj. zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci k novému jednání. Bylo tedy na žalobkyni, aby střežila svá práva.
17. Žalovaná dále uvedla, že rozhodnutím žalované se nemění nic na soukromoprávním vztahu mezi žalobkyní a jejím dítětem, tj. na vztahu matka - dítě, a napadené rozhodnutí neznámá zákaz styku žalobkyně a jejího dítěte a rovněž neznámá zákaz společného pobytu žalobkyně a jejího dítěte na území či jejich případného společného pobytu ve Vietnamské socialistické republice.
18. Pro úplnost žalovaná dodala, že dle Cizineckého informačního systému žalobkyně na území pobývá na základě fikce přechodného pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců vyplývající z její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie pod sp. zn. OAM-15129/PP-2018, přičemž se nejednalo o opakovaně podanou žádost, ale o první žádost tohoto druhu ze strany žalobkyně, tudíž žalobkyně má možnost pobývat na území na základě nižšího pobytového oprávnění.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaná i žalobkyně s tímto postupem vyslovily souhlas.
20. Dle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*
21. Soud k první námitce žalobkyně namítající protiústavnost ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona uvádí, že tato námitka není důvodná. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona je jen vyjádření obecné právní zásady ne bis in idem neboli res iudicata, tedy zákazu rozhodnutí v téže věci dvakrát resp. překážky věci již rozhodnuté. Ve správním řízení na žádost se tato zásada projevuje právě v tom, že správní orgán nemá rozhodovat vícekrát o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

té samé žádosti za těch samých okolností. Obecně je samozřejmě možné žádat o to samé právo opakovaně jako právě o povolení k dlouhodobému pobytu avšak z důvodu uplynutí platnosti předchozího povolení. Ve správním řádu je tento princip uveden v ust. § 48 odst. 2, kde je uvedené, že *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*

22. Pokud však byla ta samá žádost zamítnuta a následně podána znovu za nezměněného skutkového stavu tj. o té samé věci, o které již bylo jednou rozhodnuto, měla by být opětovně zamítnuta., Správní orgán, který musí rozhodnout o stejné věci opětovně, musí totiž v souladu se zásadou právní jistoty rozhodnout tuto věc stejně, což se ostatně stalo. Soud nevidí žádný přínos pro účastníka v postupu, dle kterého bude jeho žádost opětovně neboli „dokolečka“ zamítána. V konečném důsledku by takový postup pouze zatížil správní orgány a účastníkovi by nijak nepomohl. Tato zásada nijak neupírá účastníkovi jeho právo na spravedlivé posouzení jeho žádosti, k tomu ostatně došlo, a není důvodu, aby k němu docházelo opakovaně několikrát. Toto ustanovení je tak zcela v souladu s Ústavním pořádkem.
23. Soud dále shodně se žalovaným uvádí, že změna právního hodnocení ze strany účastníka není důvodem pro nové řízení. Právní hodnocení účastníka není totiž pro rozhodnutí věci stěžejní, tím je právní hodnocení správního orgánu. Účastník dokonce nemusí žádné právní hodnocení ve své žádosti předestřít, jelikož i u správního řízení platí zásada iura novit curia, dle které soud v tomto případě správní orgán neprovádí dokazování v otázkách právních, ale pouze skutkových. Správní orgán musí znát právo, dle kterého rozhoduje, proto změna právního pohledu účastníka na danou věc nemůže být důvodem proto, aby správní orgán rozhodl věc jinak.
24. Co se týče změny judikatury, touto otázkou se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č.j. 1 As 243/2015 – 131, uvedl:

„[60] Stěžejní otázkou je, zda lze aplikovat právní názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu i na ta opatření obecné povahy, která byla přijata (změněna) před vydáním tohoto usnesení.

[61] K této otázce se Nejvyšší správní soud opakovaně (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 213/2014 - 129) vyjádřil v tom směru, že právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem, a je proto na soudech, aby v případech, kdy není výklad právní normy prima facie zcela zřejmý, autoritativně stanovily, jak má být daná norma vykládána. Přitom platí, že takto zaujatý výklad nepůsobí pouze prospektivně, tj. do budoucna, ale lze jej aplikovat také ve všech aktuálně probíhajících řízeních (hovoří se o tzv. „incidentní retrospektivitě působení judikatury“). Jakkoli tedy mají právní závěry vrcholných soudních instancí dopady do řízení, která ještě skončena nejsou, nemohou vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny. Například v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010 – 180, Nejvyšší správní soud s odkazem na právní doktrínu vyslovil, že: „[d]ůležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním.“

25. Obdobně shrnul i Městský soud v Praze ve svém recentním rozsudku ze dne 15. 6. 2021, č.j. 10A 223/2016 – 230, který uvedl: „*Předně - Nejvyšší správní soud ve většině z výše uvedených rozsudků, jež byly vydány po Nálezu, již opakovaně zdůraznil, že při svém posouzení byl povinen přihlédnout k Nálezu, který byl sice vydán po napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku, zjevně však dopadal na řešenou problematiku. Opakovaně vyložil, že „pro rozhodnutí Ústavního soudu, kterými dochází ke změně judikatury, platí, že působí v zásadě prospektivně, zároveň však platí, že je nelze opomenout tehdy, jedná-li se o řízení dosud neskončená, včetně těch, která dobíhají u správních soudů. Má-li právní názor v nálezů uvedených precedenční dopady, je obecně závazný při řešení typově shodných případů, což odpovídá principu rovnosti v právech a principu předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci. Judikatorní závěry se uplatní v zásadě retroaktivně, pokud je zde nástroj, jak nový názor do konkrétního řízení vtáhnout. Zpětné účinky judikatury se uplatní ve vztahu k aktuálně projednávanému správnímu nebo soudnímu přezkumu, ovšem nikoli ve vztahu k již ukončeným řízením (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05). Skutečnost, že dle bodu [140] Nález nezakládá žádný titul pro uplatňování jakýchkoliv nároků osob, jejichž osobní údaje byly povinnou osobou poskytnuty v souladu s judikatorní praxí, se týká případných finančních odškodnění či náhrady škody apod. Na povinnosti soudu zohlednit závěry Ústavního soudu v dosud běžících řízeních však bod [140] uvedeného nálezů nic nemění.“*
26. Soud s ohledem na shora uvedené proto uvádí, že se žalobkyní souhlasí, že změna judikatury (popř. rozhodovací praxe správních orgánů) by odůvodňovala podání nové žádosti a jiné rozhodnutí o ní. Žalobkyně však ve své žádosti ani v žalobě netvrdí, že by v jejím případě ke změně praxe správního orgánu nebo judikatury došlo. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
27. Soud má za to, že námitka žalobkyně, že se na její věc vztahuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 04. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen Směrnice), se kterou je toto ustanovení rovněž v rozporu, není také důvodná. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a na území ČR se z tohoto důvodu rovněž svobodně pohybuje a pobývá a to na základě fikce přechodného pobytu dle ustanovení § 87y zákona (do kterého byla tato směrnice promítnuta) vyplývající z její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z žádného ustanovení této směrnice nevyplývá povinnost orgánů členského státu zabývat se opakovaně žádostí toho samého znění.
28. Soud neshledal ani rozpor tohoto ustanovení se Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, vyhlášenou ve Sbírce zákonů pod č. 98/1984 Sb. Žalobkyně má volný přístup k podání žádosti, ať už z jakéhokoli důvodu, také tak učinila a o její žádosti bylo rovněž pravomocně rozhodnuto. Ani tato smlouva neobsahuje ustanovení, kterým by došlo k vyloučení účinků ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona. Jak bylo uvedeno shora, žalobkyni je umožněno realizovat na území ČR svá rodičovská práva.
29. Soud má rovněž za to, že žalobkyni nic nebrání podat po určitém čase novou žádost o povolení trvalého pobytu s tvrzením nové skutečnosti, kterou by s ohledem na předchozí zamítavé rozhodnutí o její žádosti z důvodu podmíněného zastavení trestního stíhání žalobkyně (s tím, že zkušební doba měla uplynout dne 26. 7. 2019) mohlo být plynutí času, v průběhu kterého nedošlo ze strany žalobkyně k protiprávnímu jednání. Tato skutečnost by zcela jistě oslabovala důvodné nebezpečí, že k narušení veřejného pořádku z její strany v budoucnosti dojde. K tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2020, č. j. 77 A 65/2020 – 48. Avšak s ohledem na skutečnost, že o předchozí žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto dne 29. 3. 2018 (její odvolání bylo zamítnuto dne 18. 7. 2018) a žalobkyně podala novou žádost již dne 4. 9. 2018, mohla žalobkyně v této žádosti uplatnit jako novou skutečnost běh času jen stěží.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.